

Utdrag fra ”Guds Lam” av Andreas Fibiger

Fotvaskingen

Peter og Johannes utførte altså sitt ærend og gjorde i stand påskelammet. Mark.14,16. Først har de funnet og kjøpt et lam av passelig størrelse. Dernest har de sammen med mange andre vært i forgården til templet mellom kl. 3 og 6. De har slaktet lammet, blodet og fettene er ofret til Herren. 2.Mos.29; 3.Mos.1.Så har de gjort alt i stand slik at Jesus kunne sette seg til bords sammen med de tolv da timen var kommet. Luk.22,14.

Men hvorfor har Jesus ikke nevnt navnet på sin vert denne kvelden? Vi tar neppe feil når vi antar at han gjorde det av hensyn til Judas. Han ville være uforstyrret under påskemåltidets siste samvær med sine disipler.

Og ”så lenge Herren vil fri seg, mangler han ikke midler dertil”. Han visste at Judas lurte på å finne en god anledning til å forråde ham. Men hans time var ennå ikke kommet.

Da klokken var seks, satte Jesus seg til bords med de tolv. Det er mange også i våre dager som roser seg av å være godt opplyst. Likevel er de redde for å sitte tretten til bords. Man kunne fortelle utrolige historier om dette.

Denne frykten skriver seg fra at de var tretten til bords skjærtorsdag kveld i nattverdssalen i Jerusalem. Men en av dem tok neste dag sitt eget liv. Den vantro verden forneker ofte med kaldt blod den Frelser som kjøpte dem med sitt blod. Likevel skjelver de uvilkarlig når de ser dommen over synden og Guds hellige vrede.

Men det er dessverre ikke bare Judas som gikk til bords med et ondt hjerte. Også de andre disiplene var smittet. Det var som om djevelen ville pine Jesus like til det siste. Rundt om i det lille

selskapet knurret de og var vred. ”Det ble også en trette blant dem om hvem av dem som skulle gjelde for å være størst,” Luk.22,24.

Ja, ”gjelde for å være”, ikke engang om hvem som virkelig var det. Hvem av dem skulle sitte øverst til bords? De hadde

fullstendig glemt Mesterens ord (Luk. 14,10): ”Når du blir innbudt, så gå og sett deg på den nederste plassen.”

Sett deg nederst! Slik er det bestandig i Guds rike. ”Ydmykhet går forut for ære.” Ordspr. 15,33. Sett deg nederst. Slik lyder fra alle trofaste Guds vitner. Først og fremst fra Paulus som vitner om seg selv at han er den største blant syndere, 1.Tim.1,15.

Sett deg nederst, slik skal det også lyde blant oss. For fra den plassen seg du Jesus så godt. Der blir han stor og vi så små.

Men for den gamle Adam er det som å sitte på nåler.

Her er fire gode ting å legge seg på minne om den nederste plassen:

1. Kan jeg av hjertet velge den plassen?
2. Kan jeg tåle at andre sitter på den plassen
3. Kan jeg tåle at andre setter meg på den plassen?
4. Setter jeg meg selv der i mine hemmelige tanker?

(Ricard.)

Nei, det er ikke lett for det naturlige sinn. Det ser vi best da disiplene trettet den siste kvelden. Se, hvordan de talte til hverandre, og hvor ondt det gjorde i Jesu hjerte!

Da ga han dem en ordentlig leksjon som de aldri glemte. Hvordan? Han tok vel en svøpe i hånden og pisket dem ut av nattverdssalen, slik han hadde rensset templet to dager før?

Eller han flettet en svøpe av ord og pisket dem med sin tales flamme, skjelte dem ut og ropte ve over dem?

Det sto i nattverdssalen som i alle hus i Østen, et fat med vann til bruk ved fotvasking. De gikk jo med sandaler, eller lærsåler som ble festet med remmer over ankelen. Og da ble man

selvfølgelig lett støvet og skitten ved å gå. Derfor var det i alle hus vann til å vaske seg og drikke. Se f. eks. 1.Mos.18,4; 19,2; 43,23; Dom.19,21; Luk.7,44; 1.Tim.5,10. Se også om kobberkaret i helligdommen til bruk for prestene i 2. Mos.30,18-21.

Å vaske hverandres føtter hadde ingen av disiplene tenkt på. De var altfor opptatt av å søke sin egen ære.

Men nettopp da de bitre ordene lød som knurring i salen og sinnet kokte, reiste Jesus seg fra sin plass. Det lå som en sky over hans panne og et dypt vemod i blikket hans. Det skar ham i hjertet at hans disipler på den måten og med det sinnet forberedte seg til å holde nattverd med ham. Men han sa ikke et ord. Derimot bant han opp sin kjortel, tok håndkledet og vannkaret og begynte selv å vaske deres føtter og å tørke dem med håndkledet, Johs.13,1-17.

En brennende rødme steg opp i ansiktet på den første han knelte hos, som om det hadde vært kokhett vann. Over alt ble det stille i salen, de bitre ordene stilnet av, og skammen fylte deres hjerte. Men ingen klart å si noe. Under knugende taushet gikk Jesus fra plass til plass.

Så kom han også til Judas. Han bøyde seg ned og vasket hans føtter. Han visste godt at den foten hadde gått til fienden med forræderen. Men Frelseren lå likevel på kne og gjorde tjenerens gjerning for sin stakkars frafalne disippel.

Og han gikk videre. Ingen sa noe – unntatt Peter naturligvis. Da Jesus kom til ham, gjorde Peter en avvergende bevegelse: Herre, vasker du mine føtter?

Det er her som så ofte i Peters ord en blanding av ydmyk tro og kjødelig mangel på forståelse. Men Jesus viser ham at den rette ydmykhet først og fremst består i lydighet: Det jeg gjør, forstår du ikke nå, men du skal skjønne det senere.

Ikke nå – men senere. Det var kanskje ikke første gang Simon Peter hørte dette ordet av Jesu munn. Det har nok vært ganger da Mesteren har dempet den utålmodige brannen hos Peter med dette

ordet. Mon ikke det skjedde ved hendelsen i Mat.16,22-23. Og det ble heller ikke siste gang han fikk høre det. For det skjedde enda en gang samme kveld, Johs.13,36: Dit jeg går, kan du ikke følge meg nå, men du skal følge meg senere. Jfr. også Johs.21,18-22.

Ikke nå, men senere! Hvor vanskelig er ikke dette å lære for et urolig hjerte og den beskjedne ånd. Det er særlig vanskelig for den som åndelig talt er i slekt med Peter: Alle de som helst vil ha det avgjort og overstått med det samme.

Hvor hardt må en da ikke kjempe, og hvor sterkt må en ikke kjempe med sitt urolige sinn før en lærer og vente og tie. ”Det er iletider og bietider i Guds rike,” Der er også ilesinn og biesinn blant Guds barn.

Den som er lik Peter og har lett for å tro og bli begeistret, er kanskje også snar til å glemme og fornekte. De har mye å gjennomgå før hjertet lærer å bli stille overfor dette: Ikke nå. Når troen igjen vokser seg sterk kan det finne hvile i dette: men senere. Om det ikke skjer på min måte eller når jeg vil, blir det likevel i Guds time. Vår Herre vet råd.

”Hvorfor er du nedbøyd, min sjel? Hvorfor bruser du i meg? Vent på Gud! For ennå skal jeg prise ham, mitt åsyns frelse og min Gud.” Sal 42:12